

РЕШЕНИЕ

№ 6584

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав,** в публично заседание на 01.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3616** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата е подадена на основание чл. 156, ал. 1 от ДОПК

Жалбоподателят [фирма], БУЛСТАТ:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и седалище:гр.С., [улица], ет.2, ап.2, представлявано от Управителя -Б. Я. Р., оспорва Ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012 г., Издаден от З. Н. М.-Главен инспектор по приходите в ТД на НАП, потвърден с Решение № 463/11.03.2013 г. на Директор дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

Поддържа, че издаденият ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012г., е нищожен, тъй като е издаден при съществено нарушение на административно производствените правила.

Сочи в този смисъл, че данъчната ревизия е извършена въз основа на Заповед за възлагане на ревизия/ЗВР/ № 1201232/10.02.2012 г., ЗВР № 1201299/14.02.2012 г.; ЗВР № 1203137/17.04.2012 г.; ЗВР № 1203978/18.05.2012 г., като всичките заповеди са издадени от К. Л. Г., Началник сектор Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

За ревизирания период са издадени следните А. № 1009040/22.04.2010г.,№1058135/12.11.2010г.,№1104313/11.02.2011г.,№1119407/27.04.2011 г.; №1119581/04.05.2011 г.,№1124363/10.05.2011г.; № 1142461/03.08.2011 г.; № 1155317/12.10.2011 г. ;1171525/11.01.2012 г. , касаещи периода 01.01.2010г.-31.12.2011 г. Според него това е период, който се отнася и за настоящия обжалван РА, с които А. на дружеството са възстановени суми и са извършени прихващания на задължения по ЗДДС, които са подробно описани, както в РД, така и в Ревизионен акт.

Жалбоподателят изтъква, че ревизиращият орган приема, че декларираният ДДС за възстановяване за посочените периоди, е възстановен по силата на издадените Акт за прихващане или възстановяване. Според установената съдебна практика по този вид дела, когато за същия период има издаден акт за прихващане или възстановяване по реда на чл.129 от ДОПК, с който се прихващат вземания по месечни справки-декларации или годишни декларации, се счита, че е налице акт, издаден от органите по приходите, с които се създават права или задължения или се засягат права или законни интереси на задължените лица. При възстановяване и прихващане на суми по реда на чл.129 от ДОПК органите по приходите също са задължени да извършат проверка или ревизия на проверявания субект и да определят правилно следващото се данъчно задължение или суми за възстановяване. При издаване на данъчен акт за прихващане или възстановяване по справка-декларация проверяващите органи признават, че се дължи данъчен кредит в претендиращия по справката-декларация размер и всъщност се установява данъчното задължение за периода на задълженото лице. От това следва, че след като е извършено прихващане с А., при което размерът на насрещните вземания е определен от органите по приходите, не може впоследствие да се твърди, че размерът на тези насрещни вземания е различен, освен при условията на чл.133 -134 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл.133 от ДОПК, определени с влязъл в сила ревизионен акт данъчни задължения могат да се изменят само на посочените в чл. 133, ал.2 ДОПК основания. В случая, за данъчния период 01.01.2010 г.- 31.12.2011 г. с издадените А., органите по приходите са признали като дължими сумите за възстановяване и внасяне, посочени в справката-декларация по ЗДДС на [фирма]. ДОПК не съдържа изрична законова уредба относно изменение на установените при издаване на А. задължения, както и не съдържа изрична норма, която да указва, че с А. не се определят задължения. Не се съдържа и подробна регламентация на производството по издаване на А., която да позволява ясно разграничение на последиците от двата акта: ревизионен акт и акт за прихващане или възстановяване. Доколкото А. представлява индивидуален административен акт, който признава права, то същия, след влизането му в сила, следва да притежава стабилитет и последиците му да бъдат променяни само при наличие на строго определени предпоставки. В този смисъл, разпоредбите на чл.133 и чл.134 от ДОПК следва да намерят приложение и във връзка с изменение на установените с А. задължения по справка - декларация за съответния период, доколкото нормите на ДОПК, в редакцията им относима към ревизираните периоди, не позволяват ясно разграничение на последиците на ревизионния акт, в сравнение с тези на акта за прихващане или възстановяване.

Считано от 19.12.2007 г. е изменена разпоредбата на чл.129, ал.3 от ДОПК, като по силата на настоящата редакция, независимо от извършването на прихващане или възстановяване, включително когато актът за прихващане или възстановяване е обжалван/като в конкретните случаи същите не са били обжалвани и са влезли в сила/, задълженията за данъка или задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия. Ако актът е обжалван по съдебен ред, издаването на ревизионен акт е допустимо до влизане в сила на съдебното решение. Предвид изложеното, следвало да се приеме, че обжалваният ревизионен акт, в частта му относно определяне на задължение по реда на ЗДДС за данъчните периоди, за които има издадени А., изменя задължения, установени с влязъл в сила акт за прихващане или възстановяване. По смисъла на ДОПК актовете за прихващане или

възстановяване на общо основание са индивидуални административни актове, пораждащи /в случая/ права за възстановяване на суми за задълженото лице и задължение на административния орган да изплати тези суми, а редът за изменение на влезли в сила задължения за данъци е този по чл.133 и сл. от ДОПК. Разпоредбата на чл.134 от ДОПК описва процедурата, по която се възлага ревизия по чл.133 от ДОПК, като според чл.134, ал.4 от ДОПК, териториалният директор разпорежда възлагането на ревизията. Видно от заповедите за възлагане на ревизия, същите са издадени от К. Л. Г., Началник сектор Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., а не от териториалния директор на ТД на НАП - С. град.

Затова заключава, че ревизията за този период е възложена в нарушение на чл.134 , ал.4 от ДОПК, от лице, което не притежава материална компетентност. Последното води до нищожност и на издадения РА [ЕГН]/10.09.2012 г., тъй като е съставен от орган, овластен от лице, което не разполага със съответните правомощия. В този смисъл, била и постоянната практика на Върховния административен съд по тези казуси.

На следващо място счита, че в конкретния случай са налице и други закононарушения. При извършването на насрещни проверки при посещенията на адреси на доставчиците, е нарушена формата за съставяне на протоколите. Съгласно чл.50, ал.1 от ДОПК, протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите, е доказателство за извършените от него действия. Сочи, че за да е спазена формата за валидност на протоколите, съгласно чл.50, ал.2, т.3 от ДОПК в тях следва да се посочват имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършването на действията. Въпреки, че по аргумент от чл.50, ал. 3 от ДОПК не е необходимо полагане на подпис от страна на тези лица, то задължително следва да са индивидуализирани по начина, указан в чл.50, ал.2, т.3 от ДОПК, за да е спазена формата за валидност и протоколите да имат доказателствена сила в производството. Протоколите при всички насрещни проверки са съставени в нарушение на обсъдените по-горе разпоредби, поради което не са доказателство за установените с тях факти. Конкретните възражения по всеки от протоколите на отделните насрещни проверки жалбоподателят е посочил в жалбата срещу РА, но същите не са обсъдени в Решението на Директора на Дирекция „ОДОП” . В този смисъл цитира Решение № 6749/20.06.2006г. на ВАС, 1-во отд. и Решение № 130/10.01.2004 г. на ВАС, 4-то отд. Всички тези нарушения са доказателство, че процедурата по извършването на насрещни проверки е сериозно нарушена, поради което и направените констатации не представляват годно доказателство за установяване на данъчни задължения за дружеството, както и че Решение № 463/11.03.2013 г. на Директора на Дирекция „ОДОП” е постановено в противоречие с материалния и процесуален данъчен закон.

На следващо място ревизиращите органи не са преценили обективно фактичката обстановка и събраните доказателства. Това според жалбоподателя е така, защото в Решението на Директора на Дирекция „ОДОП“, с което се отхвърля жалбата ни и се потвърждава РА, е посочено, че Дружеството с подаването на жалбата ревизиращият орган е обсъдил само наличните доказателства, преценени избирателно от органа.

В този смисъл от една страна, ревизиращите органи са изискали всички документи / по тяхна преценка/, от които следва да се направи пълен анализ за ревизиращия период и същите са представени, но независимо от тях, стигат до извод, че не са налице предпоставки за възстановяване на ДДС.

Описаните по - горе констатации от РД са посочени и потвърдени в РА, а също така и с Решението на Директора на Дирекция „ОДОП“.

Според жалбоподателя и чл.110, ал.2 от ДОПК, ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Принципът на законност, установен в чл.2, ал.1 от ДОПК, изисква при осъществяване на това производство, органът по приходите да действа в рамките на правомощията си, установени от закона, като прилага законите точно и еднакво спрямо всички лица. На следващо място принципът за обективност, възведен в чл.3 от ДОПК, безусловно налага задължението органът по приходите в производствата по ДОПК, да установява безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица, като административните актове по същия кодекс следва да се основават на действителните факти от значение за случая, а истината за фактите да се установява по реда и със средствата, предвидени в кодекса. Принципът на служебното начало, възведен в чл.5 от ДОПК, според който органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни служебно, когато няма искане от заинтересованите лица, да изясняват фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публичните вземания, включително за прилагането на определените в закона облекчения, без съмнение възлага доказателствената тежест в административното ревизионно производство на данъчните органи.

Според жалбоподателя доказателствената тежест не е равнозначна на задължение да се представят доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в административния процес налагат компетентният орган да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без да има значение дали те са представени от страната, която носи доказателствената тежест относно този факт или пък са издирени служебно от органа. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на компетентния орган да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. И обратното - ако са представени или събрани достатъчно доказателства за настъпването на определен юридически факт, проверяващият орган е длъжен да приеме определено обстоятелство за доказано в съответствие с принципа на обективната истина. А в конкретния случай проверяваното лице е представили всички поискани от проверяващия орган доказателства или поне всички възможни доказателства, които изготвят лицата в нормалната си търговска дейност.

Независимо от това, тези доказателства не били преценени обективно от страна на органите, съставили ревизионния доклад, нито от органа, издал ревизионния акт, а са приети за недоказани определени обстоятелства, за които или проверяването лице няма задължение изобщо да съставя документи, или са неотносими към правото на ползване на данъчен кредит.

В частта по ЗДДС, жалбоподателят оспорва констатациите в ревизионния акт и направените правни изводи, тъй като с актът е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Начислени са и лихви за забава.

Жалбоподателят поддържа и, че право на приспадане на данъчен кредит, в издадения ревизионен акт, е отказано на сходни фактически и правни основания, поради което доводите в настоящата жалба се отнасят за всички доставчици и доставки, по които е отказано правото ни на данъчен кредит.

Прието е от органа по приходите, че доставчиците не са намерени на адреса и/или не са представили достатъчно доказателства за извършване на доставките, както и доказателства за начисляване на данъка. Органът по приходите е отказал данъчен кредит по издадените от доставчиците фактури с довод, че не били извършени реални доставки по смисъла на чл.6 от ЗДДС, и следователно дружеството няма право на приспадане на данъчен кредит съгласно чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС.

Според органа по приходите непредставянето на документи от доставчика възпрепятства ревизиращия орган да установи начисляването на данъка в счетоводството му. Следва да се има предвид, че новият ЗДДС /в сила от 01.01.2007г./ не обвързва правото на данъчен кредит с начисляването на данъка от доставчика.

При анализ на правните норми, регулиращи правото на данъчен кредит, следва изводът, че след влизане в сила на новия ЗДДС от 01.01.2007 г. правото на приспадане на данъчен кредит е налице винаги по отношение на всяка реална доставка, за която са налице условията на чл.68, ал.1 и чл.69 от ЗДДС и липсват ограниченията по чл.70 от ЗДДС, ако това право е упражнено съобразно реда на чл.71, ал.1 от ЗДДС. Получателят по доставката - регистрирано по този закон лице, упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит при наличието на условията, изброени в чл.71 от ЗДДС. Относно данъка, отразен в процесните фактури, като данък с право на данъчен кредит по смисъла на чл.68, ал.1 от ЗДДС, в хода на ревизионното производство не е установено и не е отразено неизпълнение на нито едно от условията по чл.71 от ЗДДС, което да води до непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит. Изводите за липса на реална доставка са направени единствено на база непредставени документи от доставчиците.

Жалбоподателят анализира правните изводи на ревизиращите в РА, според които соченото основание за отказ на право на данъчен кредит по доставките от доставчиците е, че право на собственост не е прехвърлено, тъй като доставчикът - в качеството на праводател не представя информация за произхода на стоките, за да бъдат те прехвърлени. Това следвало от обстоятелството, че липсвали доказателства за придобиване и съхраняване на стоките, поради което липсвала и реална доставка.

Според жалбоподателя, освен, че не съответстват на нормите, регулиращи вещно-правните отношения, тези изводи са и в пълно противоречие с трайната, еднаква и непротиворечива практика на ВАС.

В настоящият случай определени доказателства - за техническа и кадрова обезпеченост и за място на съхраняване на стоките - не са представени от преките доставчици, тъй като такива доказателства не е било необходимо да съществуват с оглед структурата на сделката. Органите по приходите не са възприели правилно фактическата обстановка, поради което твърдим, че е нарушен принципът на обективност.

Преките доставчици, нито са разтоварвали стоката, за да се търси от тях персонал и техника за разтоварване, още по-малко пък място за съхранение на стоките. Това е така, тъй като стоките са препродадени до крайния получател [фирма]. Следователно доставчиците единствено са прехвърлили правото на собственост върху стоките, което е станало с договор за покупко-продажба, подписан от управителя. Следователно единствената необходима техническа и кадрова обезпеченост в случая е наличието на дееспособен управител и други доказателства не трябва да се търсят, с цел да се обоснове липса на реална доставка. С оглед предмета на доставките -

движими вещи, определени по своя род, правото на собственост е прехвърлено, съгласно правилото на чл.24, ал.2 от Закона за задълженията и договорите "собствеността върху стоките се прехвърля с предаването им". Фактическата власт на дружеството върху стоките е в пълно противоречие с изведените аргументи в обратната посока. Според цитираната от жалбоподателя практика на Върховен административен съд, дори и вещите по фактурите да не са били собственост на доставчика, т. е. да са чужда собственост, при реална наличност, на тези вещи, следва да се приеме безспорна установеност на реалност на тези доставки и е необосновано и голословно твърдението, че липсват реални доставки по посочените фактури. Според него сключеният договор материализира постигнатото съгласие между договарящите страни по основните елементи за всяка конкретна сделка. Договорът има сила на закон за тези, които са го сключили и поражда действие между тях. Данъчните закони не се прилагат спрямо възникването, прекратяването или изменението на такива правоотношения. Подобен извод противоречи на общия принцип в правото, че отношенията от определена област се уреждат с нормативните актове от тази област или клон на правото. Намира, че данъчните закони уреждат правния ефект от съществуващи или прекратени частно-правни отношения - за целите на данъчното облагане. Възникващите въз основа на тях публично-правни отношения по своя характер представляват следствие на други - възникнали преди това и проявили своите правни последици в патримониумите на съответните субекти правоотношения - тези, които релевират волята на страните да се извърши определено действие, на което данъчният закон дава квалификация във връзка със самото облагане. Гражданско-правните отношения не се уреждат с данъчни закони, поради което е и абсолютно невъзможно една сделка да противоречи на който и да е данъчен закон. Дори и да е налице порок на една сделка до степен нищожност, органите по приходите нямат право да вменяват данъчни задължения въз основа на това.

Жалбоподателят твърди, че в случая правото на собственост е прехвърлено от доставчиците на [фирма] на основание Договор за покупко-продажба, т. е. налице е правно основание между доставчика и получателя на тези стоки. Представени са и доказателства, че получателят е във фактическата власт на стоките, т. е. че са му предадени, поради което е настъпил и прехвърлителния ефект на правото на собственост. Предаването на стоките означава, че е налице и изпълнение по самия договор, т.е. възникнало е данъчното събитие. Следователно е неправилен изводът, че липсват доказателства за придобиване на стоките.

При горните фактически твърдения и според молба уточнение от 30.04.2013г. /II-ри том от делото/, моли съдът да отмени РА № [ЕГН]/10.09.2012 г. издаден от З. Н. М. - главен инспектор в ТД на НАП, в частта по ЗДДС по отношение на следните данъчни периоди 01.01.2011г.-31.01.2011г. за ДДС в размер на 2094,49лв. и лихва от 340,35лв., от 01.06.2011г. до 30.06.2011г. за ДДС в размер на 7167,60лв. и лихва от 859,06лв., за периода от 01.09.2011г. до 30.09.2011г. за ДДС в размер на 3496,88лв. и лихва от 328,13лв., за данъчен периода 01.11.2011г. до 30.11.2011г. ДДС в размер на 4800лв. и лихва в размер на 367,33лв., както и да му се присъдят сторените по делото разноски.

Ответната страна твърди, че жалбата е неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Представителят на Софийска градска прокуратура не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събралите и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012 г., издаден от З. Н. М., на длъжност Главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. в оспорената от жалбоподателя част и по посоченото по-горе уточнение.

Видно е, че жалбата е подадена в законоустановения срок и отговаря на изискванията на чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и в производството по реда на чл. 152-155 от ДОПК. Това е така, защото ревизионният акт е съобщен на своя адресат на дата 19.09.2012г., видно от приложената разписка, така и изявление на дружеството по молба от 30.04.2013г., а жалбата против акта е подадена на 03.10.2012г. с вх.№ 1453-00-8728 по описа на ТД на НАП.

На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и директора на дирекция ОДОП С. за срок до 09.03.2013 г.

Със Заповед №РД-01-918 от 27.06.2011г. и на осн.чл. 11 ал.1, т.1 от ЗНАП, директорът на ТД на НАП, е посочил компетентните длъжностни лица служители на ТД на НАП [населено място], Дирекция „Контрол“, да издават заповеди за възлагане на ревизии.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1201232/10.02.2012 г., изменена със ЗВР № 1201299/14.02.2012 г., ЗВР № 1203137/17.04.2012 г. и 1203978/18.05.2012 г., издадени от К. Л. Г., на длъжност началник сектор в дирекция „Контрол“, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.01.2010 г. до 31.12.2011 г., данък по чл. 42/49 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/, вноски за ДОО, 30, ДЗПО и УПФ, вноски за ДЗПО и ППФ за периодите от 01.02.2011 г. до 31.12.2011 г.

В чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП са изброени органите по приходите, оправомощени да издават ревизионни актове, в това число и „главен инспектор по приходите“, каквато длъжност заема в конкретния случай лицето, упълномощено със заповед за определяне на компетентен орган.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № 1203978/05.07.2012 г. Няма данни срещу същия да е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/10.09.2012 г., издаден от З. Н. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1203978/09.07.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията.

Установява се от фактическа страна и от приложения по делото РД, че дружеството е регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 14.03.2003г. Основен предмет на дейност през ревизираният период на [фирма] е

вътрешен и международен транспорт, спедиторски и консултантски услуги. За извършването на транспортните дейности дружеството Е. притежава лиценз № 0621 .

За осъществяване на горепосочената дейност [фирма] ползва собствен офис, находящ се на адрес: [населено място] 1113. [улица], ет.2, ап. 12.

Според доклада, дружеството притежава два влекача и две полуремаркета, които са закупени чрез финансов лизинг с [фирма] и „П. Л. И ТЪРГОВИЯ”, т.с. разполага с техническа обезпеченост да извършва своята независима икономическа дейност с оглед предмета на дейност на дружеството, признат от ревизиращите органи.

Видно е от представения РА и приложенияте в преписката писмени доказателства, че в хода на ревизията са предприети следните процесуални действия:

На първо място и на основание чл. 37. ал.2 и ал.3 . чл. 53 и чл. 56. ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения.Така и искане изх.№ 1453 -00-2780 от 17.04.2012г. до задълженото лице.

Исканията до дружеството, както и представените доказателства са описани в т.А на ревизионния доклад.

По делото са представени от жалбоподателя/стр. 74 от I-ви том от делото/, декларация за дейността на управителя на дружеството, видно, от която предметът на дейност съвпада с този установен от ревизиращите в РД и РА, относно притежаваните то него Д. и сключени договори. Дружеството е представило и копия от спорните фактури издадени от четирите фирми доставчици, копия от поръчки за резервни части на [фирма] и ЧМР.

С допълнително искане от дата 21.02.2012г. отправено до жалбоподателя, ревизиращите органи са посочили писмените доказателства, които искат да бъдат събрани от дружеството в хода на ревизията. Такива писмени доказателства са представени с административната преписка, приети от съда и като доказателства по делото, находящи се от стр. 94 до стр. 214 от първи том.

Въз основа на тях и видно от Справка №2 за наличните превозни средства, дружеството разполага с един влекач и три полуремаркета. Същото притежава и стопански инвентар според приложената справка №3. Съгласно приетата като доказателство декларация от дата 09.07.2012г. дружеството има задължения по фактури и доставчици съобразно хронология към декларацията. Описаните по-горе движими вещи, са посочени като притежание на дружеството и в декларацията от неговия управител от дата 05.03.2012г. Задълженото лице извършва международен автомобилен превоз, за което представя и Лиценз №0621 валиден от 14.11.2007г. до 17.11.2012г., както и 4 броя свидетелства за регистрация-част Първа на влекач с ДК [рег.номер на МПС] , полуремарке с ДК [рег.номер на МПС] , влекач с ДК [рег.номер на МПС] , полуремарке с ДК [рег.номер на МПС] . Същите се ползват от дружеството по договори за експлоатационен лизинг №PLS /Е 185-2007, №PLS /Е 186-2007, както и по договори за финансов лизинг №3200/2008г. от дата 13.03.2008г. и № 3202 от 2008г. с дата 13.03.2008г. с лизингодател [фирма], т.с. използват се за независимата икономическа

дейност на дружеството за ревизирия период.

Дружеството е кредитополучател по договори за отпускане на овърдрафт с О. АД от дата 11.08.2008г. и ТБ „[фирма]“ от дата 28.01.2008г.

Видно е от договор за абонаментно счетоводно обслужване на фирма от дата 09.01.2012г., че жалбоподателят е възложил на конкретно физическо лице, да извършва счетоводно обслужване на фирмата.

Съдът е приел като писмени доказателства и оборотни ведомости за синтетични сметки сумарно за периода на 2010г. и на 2011г., от които се установяват счетоводните записвания на оборотите и началното и крайно салдо за отчетния период. Относно валидността на счетоводните записвания на дружеството жалбоподател, съдът е приел като доказателства и главна книга са същите периоди.

За доказване на кадровата обезпеченост на жалбоподателя, съдът е приобщил като доказателства и разходни касови ордери, издавани на името на Ц. Й. Ц. и Б. Я. Р., които като писмени доказателства не се оспориха от ответната страна по реда на чл.193 от ГПК. Касае се за получени от лицата заплати и трудови възнаграждения за м.12.2011г. и януари 2012г. Видно от разчетено-платежната ведомост/стр. 184 от първи том/ тези две лица се водят на длъжност „шофьор“ в дружеството. Такива са били и през 2011г. според приложените разчетно-платежни ведомости за цялата 2011г. по месеци.

На основание чл. 37. ал. 5 и чл. 57 от ДОПК са отправени запитвания и искания за представяне на документи и писмени обяснения до други задължени лица.

Това са - [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ [ЕИК], [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ -175373295. По т.А от РД, ревизиращите подробно са посочили какви доказателства изискват от всеки един от четирите доставчика на задълженото дружество.

Такива са до [фирма] по протокол за насрещна проверка №2214-29-1201299-3 от 19.04.2012г., които не е подписан от представител на този доставчик, съответно с искане за представяне на документи от 19.03.2012г., отново неподписано от дружеството, съобщение по чл.32 от ДОПК и протокол от дата 17.04.2012 за извършените то ревизиращите процесуални действия. Насрещната проверка е иницирана с Резолюция № 1205482 от 19.03.2012г. на Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП.

Установява се от фактическите констатации в РД, че на 21.06.2012г. са представени документи по опис с вх. № 1459-00-2780/#1/21.06.2012г., съответно за [фирма], следните документи: декларация за дейността на дружеството, копие на фактури на [фирма]. Относно [фирма] съдът е приел също фактури, както и копие на фактури [фирма], копия на поръчки по ЧМР относно резервни части от [фирма].

На дружество [фирма] е извършена насрещна проверка, протоколът, от която е по делото, съответно от дата 23.04.2012г. Протоколът не е подписан от представител на дружеството. Въз основа на нея съдът приема за установено, че дружеството е регистрирано по реда на ДОПК на 05.07.2007г., а по реда на ЗДДС на 14.10.2008г.

Първоначално спрямо това дружество е връчено съобщение по чл.32 от

ДОПК, видно от приложените по делото протоколи. За тази цел преди това е съставено е ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-2088/19.03.2012г., което е изпратено с обратна разписка по пощата. Във връзка е връчване на искането са извършени 2 посещения на адрес, при което дружеството не бе открито. Съставени са протоколи № 1214700/09.04.2012г. и № 12115657/17.04.2012г. Преди това е отправено и искане от дата 19.03.2012г. за представяне на документи, измежду които и спорните фактури за данъчен период 01.01.2010г. до 31.12.2011г.

На 20.04.2012г. са представени документи по опис /стр.300 първи том от делото/ с вх. № 1453-00-2088#2/18.04.2012г. От предоставените от дружеството документи е видно, че дружеството е издало на жалбоподателя следните фактури: №94 от 24.01.2011г. с предмет авточасти, №110 от 28.02.2011г. кредитно известие към ф-ра №94, №142 от 31.10.2011г. с предмет транспортна услуга и №143 от 31.10.2011г. също транспортна услуга. По отношение на транспортните услуги, се касае за транспорт от Б. до Ф. и обратно с образно посоченото в двете фактури. Преди това [фирма] е възложил на [фирма] и съобразно приетата като доказателство по делото фактура № 111 от 31.05.2011г. да извърши транспорт по маршрут Б. Ф.-Ф. Б.. Има и заплатена чрез касов бон услуга от 11 400лв. по тази фактура. Същото се отнася и за фактура №110 от 31.05.2011г. относно извършена транспортна услуга по този маршрут и заплатена чрез фискален бон сума в размер на 11 400лв./стр. 308-3010 от първи том от делото/. На стр. 311 и 312 от първи том по делото, съдът е приел заедно с административната преписка и списък на резервни части за автомобили без автор на същия. За установяване на счетоводната отчетност на [фирма], справки декларации по ЗДДС, дневник на продажбите, дневник на покупките, оборотни ведомости, аналитичен регистър, и по сметка 501.

Към фактура №94 от 24.01.2011г. съдът е приел и складова разписка за приемане/предаване на складови материали, която изхожда от дружеството доставчик. В нея са посочени като такива стоки-предни спирачни дискове, по мярка, количество и единична цена, както и спирачни барабани, преден долен носач. Съдът е приел като доказателство и самата фактура №101 с приложен фискален бон за заплатена сума в размер на 198 384,00лв. Основание на тази фактура е един брой резервна част за леки и товарни автомобили на стойност 165 320 лв. без ДДС. По тази фактура доставчик е дружество [фирма], като фактурата е подписана както от представител на [фирма] така и от [фирма]. Страните по сделката са съставили и опис на артикулите, закупени с тази фактура от 11.11.2010г. на стр. 306 от първи том на делото, който като частен диспозитивен документ подписан от двете страни, не се оспори от ответника. Този опис има характер и на приемо-предавателен протокол за движимите вещи предмет на продажбата по тази фактура, респ. предаване на същите от предходния доставчик"В. транс Б. Е. на [фирма].

Във връзка с установяване на обстоятелството дали е начислен данък по реда на чл.86 от ЗДДС, съдът е приел представения на ревизиращите аналитичен регистър на сметка 4532 от 01.01.2011г. до 31.12.2012г. фактури от предходните доставчици: фактури издадени от [фирма], за извършена

транспортна услуга в рамките на ЕС, представени фактури издадени от [фирма], за продажба на авточасти, складова разписка и опис към фактурата за вида и броя на продадените части, аналитичен регистър на сметка 501 за разплащане в брой.

Установява се от РД и видно от обсъденото удостоверение от 09 РУП на СДВР, че В. К. П. е заявила за установена липса на сак, съдържащ счетоводни документи и фактури на "Б. индъстри". Не се оспорва от ревизиращите, че по случая е заведена преписка.

Според обяснителна записка, обсъдена в РД, това дружество е комисионер по сделката транспортна услуга. От извършената проверка в информационния масив на НАП ревизиращите стигат до извод, че това дружество е включило в регистрите по чл.124 от ЗДДС - „Дневник за продажби“ за съответните данъчни периоди фактура № 94 от 24.01.2011г., а останалите две съответно №142 и №143 от 31.10.2011г., не са .

Установява се от представените по делото доказателства за този доставчик, че дружеството има назначени по трудов договор три лица.

Ревизиращите констатираат и, че [фирма] като предходен доставчик та на [фирма] е deregистрирано на 16.11.2010г., преди това първото дружество е включил в регистъра по чл.124 от ЗДДС за м.11.2010г., фактура № 01. ...101/11.11.2010г. издадена на [фирма]. Поради това ревизиращите приемат, че няма безспорни доказателства, които да установяват реално извършена транспортна услуга.

В административната преписка за [фирма] има справка за подадени уведомления по чл.62 от КТ, стр. 292 от първи том на делото. Видно от нея в дружеството има назначени от 2007г. гипсация-2 броя, работник изолация и работник облицовка и настилки, т.с. според справката актуалните договори са общо три..

На следващо място ревизиращите са направили насрещна проверка, за което е съставен и протокол изх. № 1453-00-2087/19.03.2012г. до [фирма] При извършване на проверката ревизиращите органи установяват в РД, че този доставчик е регистриран по ЗДДС на 11.01.2011г. Дружеството е deregистрирано по инициатива на данъчен орган, считано от 28.01.2011 г. Няма декларирана основна дейност.

Относно извършените до това дружество процесуални действия, според представените по делото писмени доказателства и РА, такива са съставеното ИПДГЮЗЛ изх. № 1453-00-2087/19.03.2012г., което е изпратено с обратна разписка по пощата. Във връзка с връчване на искането са извършени 2 посещения на адрес при което дружеството не е открито. Съставени са протоколи № 1213643/30.03.2012г. и № 1214674/09.04.2012г. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК изх. № 1453-00-2087//1/10.04.2012г.

Изисканите документи, които по своята същност представляват доказателства за извършване на доставката, за начисляването на данъка и за определяне на предходните доставки, не са представени в указания от органа по приходите 14-дневен срок и до момента.

От извършената проверка в информационния масив на НАП ревизиращите установява, че [фирма] е включил в регистрите по чл.124 от ЗДДС - „Дневник за продажби“ за съответните данъчни периоди следните

данъчни фактури издадени на [фирма], а именно: №243 от 21.06.2011г. и № 255 от 27.06.2011г. И за това дружество според информационните масиви на НАП излиза информация, че само три лица работят на трудов договор.

Тъй като този доставчик не представил документи доказващи реалността на доставките по тези две фактури, то ревизиращият екип не може да установи материалните предпоставки на чл.6 от ЗДДС. Според органите същите са изпълнили задълженията си по чл. 37. ал. 1 от ДО ПК и чл. 5 от ДО ПК да съберат, преценят, анализира всички доказателства по реда и със средствата на ДОПК. Предвид факта, че не са представени документи от [фирма], липсва информация за произхода на стоките, информация за транспортирането на същото до базите за съхранение посочени от ревизираното лице, ревизиращите приемат, че не е доставка на стока по смисъла на чл.6 от ЗДДС, вкл. и защото вещите не са индивидуализирани.

Видно е от РА, че ревизиращият екип е връчил ИПДПОЗЛ № 1453-00-278017.04.2012г. на 20.04.2012г. на ревизираното лице, с което са искани документи доказващи получените стоки от [фирма].

С вх. № 1453-00-2780Т/21.06.2012г. ЗА [фирма] жалбоподателят е представил единствено копие от фактури 243/21.06.2011 г. и 255 27.06.2011 г. Според ревизиращите това са частни диспозитивни документи и като такива те не удостоверяват по безспорен начин, че отразените в тях обстоятелства са действителни и единствено тяхното притежание не е достатъчно да се приеме, че автоматично се следва правото на приспадане на данъчен кредит. Няколко доказателства от задълженото дружество, които да доказват реалност на сделката. В този смисъл липсвали доказателства за изпълнена доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС, следователно не е налице основание за начисляване на ДДС, респективно за възникване на право на данъчен кредит за ревизираното лице. Поради неизпълнение на условието на чл.68. ал.1. т.1 от ЗДДС не са признали правото на данъчен кредит по горесцитираните фактури, издадени от [фирма] към [фирма].

Ревизиращите органи са извършили и насрещна проверка с изх. № 1453-00-2084/19.03.2012г. на [фирма] При извършване на проверката са установени следните факти и обстоятелства: ДЗЛ е регистрирано по реда на ДОПК на 17.05.2008г.. а по реда на ЗДДС на 30.05.2008г. Дружеството е deregистрирано по инициатива на данъчен орган, считано от 02.08.2011г. Основна дейност: търговия на едро.

По аналогичен начин, съдът намира за установено по констатациите в РД и РА, че е съставено ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-2084/19.03.2012г., изпратено до дружеството.

Издадени са протоколи № 1212399/22.03.2012г. и № 121 3635730.03.2012 г. по делото. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК с изх. № 1453-00-2084Т/02.04.2012г. Ревизиращите са изискали доказателства, които по своята същност представляват такива за доказване на доставката, за начисляването на данъка и за определяне на предходните доставки.

Въз основа на проверката, се установява, че по този доставчик е включил в регистрите по чл.124 от ЗДДС „Дневник за продажби“ за съответният данъчен период следите данъчни фактури издадени на [фирма], № [ЕГН] 16.06.2011г. и [ЕГН] 20.06.2011г. Дружеството е декларирало

само едно лице назначено на трудов договор и на длъжност - експедитор на стоки и товари.

Ревизиращия екип е връчил и ИПДПОЗЛ № 1453-00-2780/17.04.2012г. на 20.04.2012г. на ревизираното лице, с което са искани документи, доказващи получените стоки.

С вх. № 1453-00-278031/21.06.2012г., относно от задълженото лице, са представени единствено копия от 16.06.2011г. и от 20.06.2011г. Отново ревизиращите приемат, че представените документи са частни диспозитивни документи и като такива те не удостоверяват по безспорен начин, че отразените в тях обстоятелства са действителни и единствено тяхното притежание не е достатъчно да се приеме, че автоматично се следва правото на приспадане на данъчен кредит. Ревизираното лице не представи други документи освен описаните по-горе за доказване получените стоки.

На [фирма] е започнала насреща проверка с И..№ 1453-00-2086/19.03.2012г. до [фирма].

При извършване на проверката са установени, че дружеството е регистрирано по ДОПК на 28.09.2007г., а по реда на ЗДДС на 30.05.2008г. Дружеството е дерегистрирано по инициатива на данъчен орган, считано от 01.11.2007г. Основна дейност: търговия с части и принадлежности за автомобили.

Съставено е ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-2086 от 19.03.2012г., което е изпратено е обратна разписка по пощата и па декларираната електронна поща. Ревизиращите са установили по отношение на дружеството, че няма реално извършена доставка на стоки по процесните фактури.

С И.. № 1453-00-2084/19.03.2012г. е извършена насрещна проверка на [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ -BC2001 15951. Насрещната проверка е извършена от ревизиращият екип. При извършване на проверката са установени следните факти и обстоятелства: ДЗЛ е регистрирано по реда на ДОПК на 17.05.2008г.. а по реда на ЗДДС на 30.05.2008г. Дружеството е дерегистрирано по инициатива на данъчен орган, считано от 02.08.2011г. Основна дейност: търговия на едро.

Съставено е ИПДПОЗЛ изх. № 1453-00-2084/19.03.2012г., което е изпратено с обратна разписка по пощата и па декларираната електронна поща. Във връзка е връчване на искането са извършени 2 посещения на адрес при което дружеството не бе открито. Съставени са протоколи № 1212399/22.03.2012г. и № 121 3635730.03.2012г. Изготвено е съобщение по реда на чл. 32 от ДОПК с изх. № 1453-00-2084Т/02.04.2012г.

Прието е, че има само едно лице на трудов договор, но не е представил доказателства от значение за определянето на данъчните му задължения в указания му от орган по приходите срок, за счетоводната отчетност във връзка с доставката, документи доказващи наличието на кадрова и техническа обезпеченост на извършване на горните доставки.

Ревизиращите приемат в РД, че поради факта, че не са представени документи от [фирма] и за произхода на стоките, също следва да се откаже данъчен кредит.

Допълнително и във връзка с възражението на жалбоподателя за нищожност на оспорения РА, съдът е приел като доказателства А., за които няма данни от страна на ответника да са оспорени, следователно следва да

се приеме, че същите са влезли в сила. Това по-конкретно са А. № 1171 1525 от 11.01.2012г. относим за оспорения данъчен период 01.11.2011г.-30.11.2011г., А. № 1155317 от 12.10.2011г., за данъчен период 01.08.2011г.-31.11.2011г., който не е спорен по делото, А. № 1142461 от 03.08.2011г. относно проверявания период 01.06.2011г.30.06.2011г., А. № 1124363 от 10.05.2011г. относно данъчен период 01.01.2011г.- 31.03.2011г. Единствено липсва А. да периода на ревизията от 01.09.2011г. до 31.09.2011г., за който период се оспорват констатациите в РА, така както е уточнил жалбоподателя в молбата си от 30.04.2013г. Приети са още А. № 1119581 от 04.05.2011г., № 1119407 от 27.04.2011г., №1104313 от 11.02.2011г., от 22.04.2010г. Всички А. са връчени на упълномощено лице на дружеството жалбоподател.

В съдебно заседание от 1.10.2013г. съдът е приел допълнително представени от жалбоподателя писмени доказателства, съгласно описа на стр. 446 от втори том по делото. Същите не се оспориха по реда на чл.193 от ГПК от процесуалния представител на ответната страна в същото съдебно заседание. Това по-конкретно са следните доказателства:

За установяване на счетоводната отчетност на дружеството за спорните периоди за 2011г., съдът е приел счетоводен баланс към 31.12.2011г., копие на годишна данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО.

Видно е от приемо- предавателен протокол от дата 16.06.2011г., че [фирма] е предала на жалбоподателя описаните в протокола гуми, притисквателен диск, преден амортизьор, и съгласно фактура № 379 от 16.06.2011г., Представят се и складова разписка от същата дата, РКО за заплатена от жалбоподателя сума в размер на 11 404, 08лв., съответно приемо-предавателен протокол от дата 20.06.2011г. между същите дружества за предаване от [фирма] на жалбоподателя на интерколер, радиатор, джанта, спирачен апарат. По фактура № 386 от 20.06.2011г., са относими складова разписка, установяваща нейната наличност, РКО за сумата от 7901,64лв.

Съдът е приел като доказателство приемо-предавателен протокол от дата 21.06.2011г. между [фирма] и жалбоподателя за предаване на картер[ЕИК], маншон кабина, пистов ремък, задна ос долна и маховик. Жалбоподателят с подписа си е удостоверил, че приема тези движими вещи по фактура № 243 от 21.06.2011г., като за целта са представят и складова разписка за приетата стока и РКО за заплатена сума в размер на 11372лв.

С [фирма] дружеството жалбоподател също е подписало приемо-предавателен протокол от дата 27.09.2011г. и е получило корона и пиньор за диференциал, касета за диференциал, алтернатор и по фактура №22 от 27.09.2011г. В потвърждение на съществуващата наличност при жалбоподателя и реалното предоставяне на стоката, съдът е приел като писмено доказателство складова разписка и РКО за сумата от 8072,84лв. Преди това дружеството жалбоподател е поръчало тези части съгласно представената поръчка № 24 от 27.09.2011г.

С приемо-предавателен протокол от дата 14.09.2011г. жалбоподателят е приел от последното дружество доставчик скоростна кутия ZF и съгласно фактура №20 от 14.09.2011г., като за този цел е представена и складова разписка за приемане на същата и РКО за изплатена сума от 12 908,48лв.,

респ. поръчка №20 от същата дата 14.09.2011г.

Приети са като доказателства и два броя РКО за изплатени суми по ф-ра 143 от 31.10.2011г. по доставките на [фирма] и РКО за плащане по ф-ра №143 от 31.10.2011г. В тези документи е посочено единствено, че се плаща по сметка 602 от касата на дружеството.

За целите на приетата от съда и страните ССЕ, съдът е приобщил към доказателствата по делото хронологичен регистър на дружеството жалбоподател за периода 01.1.2012г. - 31.01.2012г., списък на материалните активи, аналитична оборотна ведомост за декември 2011г., както и синтетична ведомост сумарно за календарната 2011г., дневник за покупки и дневник за продажбите на жалбоподателя за 2011г., уведомления за приемане на справки декларации по ЗДДС, дневник на покупки по ЗДДС за януари 2012г.

Съдът е приел като доказателство Протокол № 97 от дата 25.01.2011г. издаден на осн.чл.116 от ЗДДС относно фактура № 142 от дата 31.10.2011г. с предмет транспортна услуга. Протоколът е подписан от дружеството жалбоподател и [фирма] с начислено ДДС в размер на 2400лв., както и фактура №143 от 31.10.2011г. подписана от [фирма] в която е посочено, че се касае за транспортна услуга в рамките на ЕС и заплатено ДДС от 2400лв. За плащането се представя касов бон.

Съдът е приел в същото съдебно заседание на 01.10.2013г. още и копия на фактура № 243 от 21.06.2011г. с доставчик и издател [фирма], в които са описани конкретно движимите вещи, в случая части за автомобили, фискален бон към нея за начина на плащане от страна на жалбоподателя, фактура №255 от 27.06.2011г. и фискален бон, вкл. и за заплатеното ДДС в размер на 1954,52лв., с издател [фирма], фактура № 386 от 20.06.2011г. с издател [фирма] и касов бон към нея, фактура № 379 от 16.06.2011г. със същото дружество издател.

По доставките на „К. ауто рент Е. съдът е приел фактура №22 от 27.09.2011г., издадена на осн. поръчка №20, копие на поръчка №24 от дата 27.09.2011г., оригинал на фактура №20 от 14.09.2011г., по поръчка №20.

За установяване на релевантните за спора факти, съдът е приел и заключение на вещото лице по допуснатата ССЕ. Същото се кредитира от съда като вярно и безпротиворечиво дадено.

В допълнение към вече приетото заключение, в съдебно заседание на 01.10.2013г. вещото лице е уточнило и, че дружеството избира, начина, по който може да осчетоводи закупените краткотрайни активи. В случай, че те се вложат веднага в ремонт на автомобила, могат директно да се изпишат като разход. В този смисъл вещото лице е пояснило и че за част от закупените от жалбоподателя резервни части има издадени складови разписки, с които е удостоверено, че резервната част е получена. Съдът намира, че затова стоките по тези складови разписки, не са заприходени като краткотраен актив, а направо са изписани като вложени.

Въз основа на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, съдът намира за установено, че основният предмет на дейност през ревизирания период на [фирма], е вътрешен и международен транспорт, спедиторски и консултантски услуги. За извършване на транспортната дейност дружеството притежава лиценз № 0621 за международен автомобилен превоз

на товари.

Съгласно предоставената аналитична оборотна ведомост на жалбоподателя за сметка от гр. 20 за периода от 01.12.2011 г. до 31.12.2012 г., като налични са сметка 205 Транспортни средства. Това са посочените товарни автомобили и ремаркета: Ситроен К. пикасо със стойност на придобиване 31402,85 лв., седлови влекач със стойност на придобиване 141621 лв., камион -употребяван със стойността на придобиване 2069,50, ремарке употребявано със стойност на придобиване 516 лв., влекач Мерцедес А. със стойност на придобиване 171526,29лв., ремарке Мерцедес със стойност 46744,34 лв.

Поради това доставките по процесните фактури и доставчици, са свързани с независимата икономическа дейност на дружеството. Фактурите са осчетоводени като Разход за материали за доставените резервни части и разход за външни услуги за извършените транспортни услуги.

Транспортните услуги като дейност на дружеството се отчитат и в отчета за 2011 г. за приходите и разходите. Съответно като приход от транспортна дейност е посочено 518 000. лв. представляващи 79,8 % от отчетените приходи на дружеството.

Въз основа на констатациите на вещото лице следва да се приеме и, че процесните фактури са включени от жалбоподателя в дневниците за покупки в месеца на издаването им, което е посочено и в РА. Вещото лице констатира, което се споделя от съда с оглед на съображенията на експертизата описани в раздел IV, че процесните фактури са платени в брой.

За фактурираните от доставчиците резервни части са съставени протоколи за предаване и приемане. В дружеството са съставени складови разписки, но резервните части са изписани като вложени в месеца на доставката, като фактурите са осчетоводени директно на разход. Издадените от доставчиците фактури са осчетоводени като разход за дейността, за получените резервни части са съставени протоколи между представители на дружествата за придаване на резервните части.

В закрито съдебно заседание от 24.06.2013 г.от съда е допусната допълнителна задача на експертизата формулирана от пълномощника на ищеца е депозирана на 17.06.2013 г. молба, а именно дали е извършена корекция на ползвания данъчен кредит от [фирма] по фактури с№ 142/31.10.2011 г. ф-ра №143/31.10.2011 г., издадени от доставчика [фирма].

На 25.01.2012 г. от жалбоподателя е издаден протокол № 97 по чл. 116 за фактура [ЕГН] за анулиране на стойността на транспортната услуга от 12000 лв.

За анулиране на фактурата в дружеството е пусната сторно на осчетоводения разход за външна услуга, основание „транспортна услуга не коректен контрагент”. Със стойността на начисленото ДДС по фактурата от 2440 лв. е намален данъчния кредит на дружеството за м 01.2012 г. При съставяне на ревизионния акт, тази корекция направена от дружеството не е взета под внимание. Р. акт е с дата 10.09.2012 г. и макар, че в ревизията не е включен периода на м. 01.2012 г., дружеството е извършило корекция. При тези обстоятелства, на дружеството резултата от корекцията е удвоен, веднъж със извършената от него корекция по протокол №97/ 25.01.2012 г. по чл. 116, втори път непризнаване на данъчен кредит по фактурата, със стойността на

фактурата е завишено задължението на дружеството по ЗДДС.

Протокол по чл. 116 по фактура 143/31.10.2011 г. за анулиране на фактурата не е издаван.

С оглед възраженията на процесуалният представител на ответната страна, че вещото лице не е направило справка в счетоводствата на фирмите доставчици, съдът намира, че в РА и РД има доказателства, извлечени от информационните масиви на НАП, относно осчетоводяване на спорните фактури, респ. за кои от тях не е подавана справка-декларация.

Въз основа на фактическите установените факти в РД, неразделна част от оспорения РА, съдът намира за доказано, че [фирма] е включил в регистрите по чл.124 от ЗДДС единствено фактура №94 от 24.01.2011г. и №110 от 28.02.2011г.

Фактури с №142 и №143 от 31.10.2011г. не са включени, в справките декларации в дневниците за продажби за съответните периоди.

По отношение издадените от [фирма] фактури № 243 от 21.06.2011г. и №255 от 27.06.2011г. ревизиращите констатира, че са включени в справките декларации по 124 от ЗДДС и в дневника за продажби за съответния данъчен период.

За фактурите издадени от [фирма] съответно №379 от 16.06.2011г. и №386 от 20.06.2011г., ревизиращите също констатира, че са включени в дневниците за продажби и в месечните справки декларации по ЗДДС.

Издадените от [фирма] данъчни фактури и КИ съответно №20 от 14.09.2011г., №22 от 27.09.2011г., № 25 от 01.10.2011г. и № 26 от 01.10.2011г. също са включени в регистъра за продажби по чл.124 от ЗДДС и справките декларации.

От правна страна, съдът приема следното:

Общият принцип за териториалната компетентност относно актовете, издавани по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, а именно актовете, издавани от орган по приходите, съответно публичен изпълнител, е въведен с разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ДОПК, която гласи, че актовете по този кодекс се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция. С нормата на чл. 8 от ДОПК е дадена подробна уредба на компетентните териториални дирекции относно производствата по кодекса в зависимост от субектите, от чието име или срещу които е образувано административното производство.

Според чл. 112, ал. 2 от ДОПК ревизия може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Следователно първата преценка досежно компетентността следва да бъде направена относно това кой териториален директор е компетентен да определи съответно кой орган по приходите следва да възложи ревизия.

В конкретния случай компетентната териториална дирекция се определя по правилата на чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК - това е тази дирекция, в чийто териториален обхват се намира седалището на дружеството.

Установява се от обсъдените в настоящото изложение заповеди, че същият е издаден от местно компетентен за това орган, в кръга на служебните му по ДОПК и заповедта за възлагане, задължения.

По делото няма спор, а това се установи от представената от ответника административна преписка по издадения РА, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднал данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на Б., както в конкретния случай, без значение от целите и резултатите от тази дейност. По делото няма спор и, че доставчиците на жалбоподателя, респ. съдоговорителите, с които той е сключил договори за доставка на стоки, обективирани в процесните фактури, са извършвали такава дейност.

Съгласно чл. 37 ДОПК органите по приходите са длъжни служебно да съберат всички необходими доказателства за установяване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Безспорно извършването на насрещна проверка е един от основните способности за събиране на доказателства по реда на ДОПК. Установи се от приетите като доказателства по делото Ревизионен доклад и Ревизионен акт, че органите по приходите са изпълнили това си задължение и са извършили съответните насрещни проверки. В този смисъл органите по приходите са използвали способите по закон и средствата за събиране на доказателства по реда на ДОПК.

Действително протоколите за насрещни проверки от дружествата доставчици, не са подписани от представител на тези дружества. В хода на ревизионното производство, вкл. и след служебна справка от информационните архиви на НАП, както и от представените от жалбоподателя писмени доказателства, се събраха достатъчно такива за икономическата дейност на доставчиците. Поради това, съдът приема, че неподписването на тези протоколи от тяхна страна и неизписване на имената на лицата присъствали при връчването им, не е съществено процесуално нарушение. Не е ограничено правото на защита на жалбоподателя в хода на съдебното производство, нито в ревизионното такова.

На следващо място съдът намира, че оспореният РА не е нищожен на соченото в жалбата основание и поради издадените по-рано А..

Това е така, защото с оглед на съображенията изложени в Тълкувателно решение № 1 от 25.06.2012 г. по Т.. д. № 1/2011 г., О. на ВАС, след допълнението на разпоредбата на чл. 129, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК - ДВ, бр. 108 от 19.12.2007 г.), задълженията за данък или задължителни осигурителни вноски, за които има издадени и влезли в сила преди това допълнение актове за прихващане или възстановяване, се установяват чрез особеното производство по чл. 133 и чл. 134 ДОПК. Това се отнася само до влезли в сила преди изменението на ДОПК през 2007г. А.. В случая процесните по делото А. са издадени след 19.12.2007. и за тях е неприложимо даденото тълкуване на нормите на ДОПК.

По отношение на приложението на чл.116 от ЗДДС, съдът приема следното:

Изискванията на ЗДДС и ППЗДДС досежно анулиране на погрешно съставени документи или поправени документи са императивни и в случая е безспорно установено, че са спазени от жалбоподателя.

Според разпоредбата на чл. 116 от ЗДДС, поправки и добавки във фактурите и известията към тях не се разрешават. Пгрешно съставени или поправени документи се анулират и се издават нови. За погрешно съставени документи

се смятат и издадените фактури и известия към тях, в които не е начислен данък, въпреки че е следвало да бъде начислен. За погрешно съставени документи се смятат и издадените фактури и известия към тях, в които е начислен данък, въпреки че не е следвало да бъде начислен. За жалбоподателя е налице хипотезата на чл.116, ал.3 от ЗДДС. Когато погрешно съставени документи или поправени документи са отразени в отчетните регистри на доставчика или получателя, за анулирането се съставя и протокол. Тъй като това са фактури, които не са включени в дневника за продажбите на доставчика/виж решение на Д. на Дирекция „ОДОП”/, а в дневника за покупки и СД на получателя, за анулирането се съставя и протокол за всяка от страните, съгласно изискванията на чл. 116, ал. 4 от ЗДДС, който съдържа: основание за анулирането; номера и датата на документа, който се анулира; номера и датата на издадения нов документ и подпис на лицата, съставили протокола за всяка от страните. Всички екземпляри на анулираните документи се съхраняват при издателя, а отчитането им от доставчика и получателя се извършва по ред, определен с правилника за прилагане на ЗДДС. Лицата съхраняват, използват и отчитат бланките (формулярите) по реда, предвиден за съхраняване и отчитане на документи в Закона за счетоводството, съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5, 6 и ал. 7 от ЗДДС.

Установи се от решението на Директора на Дирекция „ОДОП”, че от извършената проверка в информационния масив на НАП, [фирма] не е включило в дневника си за продажби и СД фактури, процесната фактура № 142/31.10.2011 г. Дружеството не е подавало СД и регистри по чл. 124 от ЗДДС за периодите от м. 05.2011 г. до м.12.2011 г.

Прекият доставчик следователно не е изпълнил задължението си по чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, регламентиращ начина начисляване на данъка, когато същият е изискуем – като издаде фактура, като я включи в дневника за продажбите за съответния данъчен период и включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справката-декларация. Този извод не се променя и от обстоятелството, че по нея е платена цената на транспортната услуга от жалбоподателя. Вещото лице намира, че без да е извършена от ревизиращите органи корекция на начисления данък за м. 11.2011г. и допълнително начисляване на ДДС в същия общ размер, се достига до двойно начисляване на един и същ данък. Изводите на вещото лице биха били правилни и законосъобразни, ако дружеството не беше издало протокола по чл. 116 от ЗДДС. С издаването на същото и отразяването му в дневника за продажбите за м. януари 2012 г. начисленият по фактурата данък е сторниран и по този начин не се достига до двукратно му начисляване. Така и Решение №116 от 01.07.2013г. по адм. дело № 6096/2012г. по описа на ВАС, първо отд.

Допълнително съдът намира, че по своята същност издаденият протокол установява единствено промяна на данъчната основа и има отношение във връзка с отразяване на допусната документална грешка, поради което не може да се приеме като основание за признаване правото на данъчен кредит-арг. от чл.116, ал.4, т.1 от ЗДДС. По твърденията на жалбоподателя и счетоводните записвания, може само да се предполага, че е налице хипотезата

на чл.116, ал.3 от ЗДДС, доколкото изрично не е посочено според текста на закона „основание за анулирането”.

Затова не следва да се отмени РА в частта по непризнато право на данъчен кредит по фактура №142 от 31.10.2011г. и издадения протокол №97 от януари 2012г. по чл.116 от ЗДДС с доставчик [фирма], тъй като е налице нередовно съставен протокол по чл.116 от ЗДДС.

На следващо място и за да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на определени условия, така и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО. За целите на приспадане в съответствие с член168, буква а) от Директивата, по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240. Според българското материално право, за да се уважи субективното право на данъчнозадълженото лице, чл.71 от ЗДДС изисква наличие на определен фактически състав, при осъществяването на който дружеството ще може успешно да реализира това свое право, вкл. и съставен протокол за корекция.

Материалните предпоставки за признаване правото на данъчен кредит следва да се преценят в зависимост от наличието на доставка на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС. Според чл. 6, ал.1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

По силата на чл. 25, ал.2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена. Съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Данъкът/ДДС/ става изискуем, когато настъпва данъчното събитие, което по смисъла на чл. 25, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 ЗДДС в случая е доставка на стока.

Същото може да се види и от разпоредбите на Директива 2006/112/ЕС, в която съгласно чл.14 §1 доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материално имущество като собственик.

Установява се от обсъденото по-горе заключение на вещното лице, обсъдените по-горе писмени доказателства, както и от РА,и РД, че относно фактурите, за които е отказано правото на признаване на данъчен кредит за жалбоподателя, счетоводството му е водено редовно, както и, че сумите по тях са били заплатени от жалбоподателя на своите доставчици.

Писмените доказателства по делото представени от жалбоподателя и след насрещните проверки, са частни диспозитивни и свидетелстващи документи. Това не изключва доказателствената им стойност, а влияе върху интензитета на убеждаващото им въздействие.

Оценката им наред с другите доказателства /приетата от съда ССЕ/, ги определя като достоверни, доколкото нито се оспориха от ответника, нито се опровергаха констатациите в тях досежно резултатите от изпълнението на тези договори.

В този смисъл константна е практиката на С., че правото на данъчнозадължените лица да приспаднат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството

на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело *Maħaġġben и Dбvid*, С 80/11 и С 142/11, все още непубликувано в Сборника, точка 37 и цитираната съдебна практика). В тази връзка Съдът неведнъж е подчертавал, че предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело *G. и др.*, С 110/98—С 147/98, R., стр. I 1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело *C. P.*, С 63/04, R., стр. I 11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело *K. и R. R.*, С 439/04 и С 440/04, R., стр. I 6161, точка 47 и Решение по дело *Maħaġġben и Dбvid*, посочено по-горе, точка 38). Доколкото ревизията не е по чл.122 от ДОПК, органът по приходите извършващ ревизията, е следвало да докаже фактическите си твърдения, въз основа на които приема, че няма основание за уважаване на това материално право на жалбоподателя, независимо, че това е отрицателен факт, който обаче е част от логически издържана система на правни съждения и изводи относно наличието или липсата на осъществен правен факт, релевантен за данъчното разследване в хода на ревизионното производство.

В хода на ревизията не е събрано нито едно доказателство, водещо до установяване на сочения от органите по приходите факт, че доставки, респ. услугите по издадените фактури, за които не е признато право на приспадане на данъчен кредит, с изключение на тази, по които правото не е налице. Поради това направеният извод за липса на право на данъчен кредит е и незаконосъобразен, тъй като съгласно чл. 3, ал. 2 ДОПК административните актове следва да се основават на действителните факти от значение за случая и не могат да се основават на предположения, съмнения и недоказани твърдения. Съответно съгласно ал. 3 на същата разпоредба, истината за фактите се установява по реда и със средствата, предвидени в този кодекс.

В този смисъл са и издадените указания от изпълнителния директор на НАП с изх. № 91-00-321/08.11.2007 г. относно Уеднаквяване на практиката на органите по приходите при извършване на действия по връчване на документи в хода на административното производство.

Съгласно т.57 от Решение по дело *C-643/2011г. на С.* от 31.01.2013г. националната юрисдикция следва да провери претендираното от жалбоподателя право, като в съответствие с правилата за доказване по националното право извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства в главното производство (вж. по аналогия Решение от 6 септември 2012 г. по дело *M.-G.*, С 273/11, все още непубликувано в Сборника, точка 53 и Решение от 6 декември 2012 г. по дело *Б.*, С 285/11, все още непубликувано в Сборника, точка 32). Поради това националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право се претендира с измамна цел или с цел злоупотреба (вж. в този смисъл Решение от 6 юли 2006 г. по дело *K. и R. R.*, С 439/04 и С 440/04, R., стр. I 6161, точка 55, Решение по дело *Maħaġġben и Dбvid*, посочено по-горе, точка 42 и Решение по дело *Б.*, посочено по-горе, точка 37).

В настоящия случай нито се твърди от органите по приходите, нито се

доказва въз основа, на обективни данни, че правото, което претендира жалбоподателя по ЗДДС, е измамна цел или с цел злоупотреба.

Напротив, съдът намира, че жалбоподателят в качеството си на търговец по смисъла на Търговския закон е бил добросъвестен и е заплатил сумата по доставката на стоки. Ако приходната администрация е твърдяла нещо друго, тя следваше да го докаже.

Този извод на съда в съответствие с общия принцип за добросъвестност, залегнал в българското гражданско материално право, се подкрепя и от трайно установената съдебна практика на С., според която режимът на правото на приспадане, предвиден в посочената Директива 2006/122, не допуска данъчнозадължено лице — което не е знаело и не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че друга сделка по веригата преди или след тази на данъчнозадълженото лице е свързана с измама с ДДС — да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане (вж. по-специално Решение от 12 януари 2006 г. по дело О. и др., С 354/03, С 355/03 и С 484/03, R., стр. I 483, точки 52 и 55, Решение по дело K. и R. R., посочено по-горе, точки 45, 46 и 60, Решение по дело Маһагйбен и Dбvid, посочено по-горе, точка 47, както и Решение по дело Б., посочено по-горе, точка 41). Освен това в точки 61—65 от посоченото по-горе Решение по дело Маһагйбен и Dбvid Съдът приема, че данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна, да притежава документи в това отношение.

Следователно, когато се произнася дали в даден случай облагаема сделка липсва и данъчната администрация се основава по-специално на нередности, допуснати от издателя на фактурата или от някой от доставчиците му, като например пропуски в счетоводството, националната юрисдикция трябва да следи преценката на доказателствата да не доведе до изпразване от съдържание на припомнената в точка 60 от настоящото решение съдебна практика и до косвено задължение за получателя на фактурата да извършва проверки по отношение на съдоговорителя си, каквито по принцип той не е длъжен да прави.

Затова съдът намира, че как доставчикът е осъществил услугите, дали е отчел направените разходи във връзка с осъществяването им не е сред релевантните обстоятелства нито по отношение на хипотезата на чл. 6 ЗДДС, нито на чл. 9, ал. 1 ЗДДС. По делото се представи достатъчно преки и косвени доказателства по отношение на доставките на стоки на всеки един от доставчиците на жалбоподателя, че реално са доставени стоките предмет на процесните фактури.

По отношение на [фирма] се установи, че фактура №94 от 24.01.2011г. е включена в дневника за продажби, т.с. намерила е счетоводно изражение за

съответния данъчен период на издаването ѝ, сумата по нея е реално заплатена от жалбоподателя. От заключението на вещото лице по ССЕ, е видно, че предмет на продажбата са резервни части. Към фактурата има приложена складова разписка и приемо-предавателен протокол, който установява реално предаване и получаване на стоката, респ. настъпване на вещно-транслативния ефект на договора за продажба на движима вещь по смисъла на чл.24 от ЗЗД. Вещите по фактурата ще се използват за икономическата и независима дейност на дружеството по см. на чл.3 от ЗДДС, доколкото се доказва, че жалбоподателят има лиценз за транспортна дейност. Отделно от това, вещото лице посочи в своето заключение, че издадените от доставчиците фактури, са свързани с икономическата дейност на дружеството, тъй като фактурите са осчетоводени като разход за материали за доставените резервни части и разход за външни услуги за извършените транспортни услуги.

От друга страна обаче дружеството е издало процесната фактура, както и кредитно известие /КИ/ № 110/28.02.2011 г. към нея с отрицателна данъчна основа 10 480,00 лв. и ДДС от 2 096,00 лв. със знак /-/. Като предходен доставчик е посочен [фирма] с ЕИК[ЕИК], за което са приложена фактура № 01..101/11.11.2010 г. с предмет на доставката -авточасти.

Органът по приходите не е признал данъчен кредит в размера на данъка, посочен в издаденото КИ № 110/28.02.2011 г. - 2 096,00 лв.

Директорът на Дирекция „ОДОП” е признал в своето решение по делото, че ревизиращите органи не са оспорили реалността на доставката по спорната фактура въз основа на представените доказателства. Прието е, че има намаление на размера на ползвания данъчен кредит поради издадено кредитно известие към спорната фактура, което е отразено в отчетните регистри на доставчика в периода на издаването му - м.02.2011 г.

При това положение за решаване на спора в настоящето производство от съществено значение е отразяването на издаденото КИ № 110/28.02.2011 г. в отчетните регистри на получателя т.с. на жалбоподателя. Издаването на КИ в конкретния случай е довело до намаляване на данъчната основа на извършената доставка - оттам и на размера на начисления данък и респективно размера на ползвания данъчен кредит. При извършена проверка в базата данни на подадените от регистрираните лица дневници за покупки ревизиращите са установили, че КИ не е включено в дневниците за покупки за периодите от издаването на КИ /м.02.2011 г./ до момента на постановяване на решението на Директора на Дирекция „ОДОП”. Отделно от това, жалбоподателят не доказва основанието, на което е извършена корекцията, т.с. дали е развалена доставката по договора или защо е изменена данъчната основа, поради което не е налице хипотезата на чл.115 от ЗДДС. Известието е издадено без основание, поради което с неговия размер правилно е коригиран резултата за ДДС в посока на увеличение за данъчен период, респ. не са налице предпоставките по чл.71, т.1 от ЗДДС за признаване правото на данъчен кредит.

Затова на жалбоподателя не следва да се признае правото на приспадане на данъчен кредит по фактура №94 от 24.01.2011г. за сумата от начислен ДДС в размер на 2096,49лв. с доставчик [фирма] и като такава

включена в кредитното известие.

Относно фактура №143 от 31.10.2011г., се установи, че протокол по чл. 116 по фактура 143/31.10.2011 г. за анулиране на фактурата не е издаван, същата не е включена от прекия доставчик в справката декларация за съответния период, така както изисква чл.86, ал.1 от ЗДДС, независимо, че жалбоподателят е заплатил стойността на извършени транспортни услуги, вкл. и следващия се ДДС. С оглед обсъдените по-горе доказателства и по-конкретно, че жалбоподателят не установи главно и пълно, че е получил резултата от транспортна услуга, т.с. че тя реално е извършена от [фирма] за сметка на възложителя и жалбоподател по делото, съгласно констатациите в РА и РД, то съдът намира, че не са изпълнени предпоставките на чл.9 от ЗДДС и на жалбоподателя не следва да се признава правото на приспадане на данъчен кредит по нея.

За доставчика [фирма] се приема, че по процесните две фактури №20 от 14.09.2011г. и №22 от 27.09.2011г., са издадени кредитни известия през октомври 2011г., независимо, че са представени доказателства от страна на жалбоподателя, че стоките по фактурите са предадени на дружеството жалбоподател и то реално е заплатило както продажната им цена, така и начисления ДДС.

Според чл. 115, ал.1 от ЗДДС при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1. В случая известието за фактура №20 от 14.09.2011г., е издадено след тези 5 дни, а именно на 01.10.2011г., според РД, в рамките на 5 дневния срок е издадено КИ към фактура № 22 от 27.09.2011г.

Според ал.3 от чл.115 от ДОПК, при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки, се издава кредитно известие.

В случая в тежест на жалбоподателя бе да докаже основанията, поради които е издадено кредитно известие, както и, че са налице реквизитите по ал.4 на чл.115 от ДОПК.

По делото жалбоподателят не доказва нито намаление на данъчната основа, нито разваляне на доставката на процесните стоки по тези две фактури. При тази констатация и след като не е налице първата предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит по чл.71 , т.1 от ЗДДС, то ирелевантно е дали са налице изискванията на ал.4 от чл.115 от ЗДДС относно реквизитите на КИ.

Затова на жалбоподателя няма да се признае право на приспадане на данъчен кредит при условията на чл.71, т.1 от ЗДДС по фактура № 20 от 14.09.2011г. и ДДС в размер на 2151,41лв., респ. КИ №25 от 01.10.2011г. за същата сума и по фактура № 22 от 27.09.2011г. за ДДС сумата от 1345,47лв., респ. КИ №26 от 01.10.2011г. за 1345,47лв. и по отношение на доставчика [фирма].

По отношение на [фирма] са издадени фактури № 243 от 21.06.2011г. за ДДС в размер на 1895,46лв. и №255 от 27.06.2011г. и ДДС в размер на 1954,52лв. Касае се за доставка на резервни части. Установи се от приетите по делото писмени доказателства, че за фактурираните от доставчиците резервни части,

са съставени протоколи за предаване и приемане, в дружеството са съставени складови разписки, вложени са и са описани като за ремонт на автомобилите. По отношение на тези доставки съдът намира, че вещите са предадени на жалбоподателя. Според складовите разписки и приемо-предавателните протоколи, с предаването на движимите родово определени вещи, същите се индивидуализират. Затова се доказва и, че е настъпило данъчното събитие по чл. 25 от ЗДДС във вр. с чл. 24 от Закона за задълженията и договорите. Фирмата е кадрово и технически обезпечена с оглед констатациите на ревизиращите в РД относно сключени трудови договори на лица с този доставчик. Ирелевантен е произхода на движимите вещи, ако те се намират при прекия доставчик. Това е така, защото нормата на чл.6 от ЗДДС, не поставя посоченото като изискване и материална предпоставка за признаване упражняването на това субективно право.

На жалбоподателя следва да се признае правото на приспадане на данъчен кредит по доставките от [фирма] по издадени фактури № 243 от 21.06.2011г. и №255 от 27.06.2011г.

За дружество [фирма], съдът приема следното:

Дружеството е издало фактура № [ЕГН] от 16.06.2011г. за ДДС сума в размер на 1900,68лв. и фактура № [ЕГН] от 20.06.2011г. за сумата ДДС от 1316,94лв. С оглед предмета на дейност на това дружество и според констатациите в РД, съдът намира за установено, че дружеството е кадрово обезпечено дори и с едно лице, назначено като спедитор на стоки и услуги. Относно получените стоки и за двете фактури са издадени приемо-предавателни протоколи за реално получаване на фактурираните стоки, както и складови разписки/стр.468-470 от I—ри том от делото/ Доказва се и, че жалбоподателят е завел в счетоводството си тези две фактури, начислил е ДДС и го е заплатил, заедно с продажната цена на стоките. С оглед на представените доказателства за тяхното реално предаване т.с. индивидуализирането им като родово определени движими вещи, съдът намира, че е спазено изискването на чл.24 от ЗЗД и е прехвърлено правото на собственост върху същите, т.с. настъпило е и данъчното събитие.

Поради това на жалбоподателя следва да се признае правото на данъчен кредит фактура № [ЕГН] от 16.06.2011г. за ДДС сума в размер на 1900,68лв. и фактура № [ЕГН] от 20.06.2011г. за сумата ДДС от 1316,94лв. с доставчик [фирма].

Допълнително относно фактурите, за които се признава материалното субективно право на жалбоподателя, са налице счетоводни записвания, установени и извършени по законовия ред. С чл. 7, ал. 1 от ЗСч. законодателят е установил изчерпателно и кумулативно задължителните реквизити, които трябва да съдържа първичният счетоводен документ. За да е налице документална обосновааност на извършения от лицето разход, същото следва да притежава документ, който да съдържа посочените в чл. 7, ал. 1 от ЗСч. реквизити. Според чл. 6, ал. 1, т. 1 от ЗСч. първичният счетоводен документ е носител на информация за регистриране на стопанската операция за първи път. Първичните счетоводни документи се съставят в момента на извършването на стопанските операции и трябва да отразяват достоверно същността им. Всеки първичен счетоводен документ трябва да съдържа

задължителните реквизити, посочени в чл. 7, ал. 1 от ЗСЧ. Задължителните реквизити и тяхното вярно и точно попълване формират юридическата /доказателствената/ сила на първичните счетоводни документи. В конкретния случай са представени първични счетоводни документи, в които данните са попълнени.

Възникването на правото на данъчен кредит се обуславя от наличието на реално осъществена доставка или услуга. По смисъла на чл. 68, ал.1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получена от него стока или услуга по облагаема доставка, както и за извършено от него плащане преди да е възникнало данъчното събитие за облагаемата доставка. Реалното осъществяване на доставка е важна предпоставка за възникването на правото на данъчен кредит и изпълнението следва да бъде доказано. В конкретния случай издаването на фактура не е достатъчно, за да се приеме осъществяването на доставките и не доказва реално прехвърляне на правото на собственост.

От трайната съдебна практика съобразно с общата данъчна политика на държавите членки се налага изводът, че данъкоплатците имат правото да изберат структурата на дейността си, така че да лимитират данъчния си дълг. Основният принцип е този на свободата на избор на най-малкия облагателен фактически състав за дадена доставка с цел намаляване на разходите. Такава свобода на избор обаче съществува само в рамките на законовите разпоредби, регламентиращи режима на ДДС. Нормативната цел на принципа на забрана за данъчни злоупотреби в общата система на ДДС е тази да се определят легалните предпоставки, чрез които изборът на данъчно задълженото лице да реализира освободена или облагаема доставка да може да се базира върху характера и вида на доставката, реалната данъчна основа и именно в основанието си от данъчна гледна точка да принадлежи към общата система на ДДС (Решение от 6 април 1995 г. по дело BLP G., C-4/94, R., стр. I-983). Не съществува никакво юридическо задължение да се упражнява независима икономическа дейност, така че да се увеличават данъчните приходи за държавата над необходимото.

Константна е съдебната практика на Върховния административен съд, произнесъл се по сходни казуси в мотивите на своите решения, че наличието на фактури и/или договори доказва само възникването на облигационни взаимоотношения между страните по сделката, но не доказват реалното извършване на съответната доставка. В тежест на получателя е да докаже всички положителни предпоставки, които трябва да са налице в тяхната кумулативност, за да възникне и материалното право на приспадане на данъчен кредит - арг. от чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 ЗДДС.

Горният извод на съда се потвърждава и от разясненията дадени в Решение на С. по съединени дела С - 80/2011 г. и С -142/2011 г. В практиката си също приема, че реалността на доставката е от значение за правото на данъчен кредит и в този смисъл са и относимите за това разпоредби на чл. 14, § 1 и чл. 24, § 1 във връзка с чл. 167 и чл. 168 от Директива 2006/112/ЕО, поради което издаването само на фактура и посочването на отделен ред в нея на данъка не е достатъчно, за да възникне за получателя правото на данъчен кредит.

В настоящия случай обаче това не е така, тъй като вещото лице установи след проверка в счетоводствата на дружествата възложител-доставчик, с изключение на тези, по които не се признава право на възстановяване на ДДС, че всички процесни фактури са отразени в счетоводствата им и осчетоводени по съответните сметки. Не съществува и ограничение в използването на косвени доказателства при установяването на фактите, с чието осъществяване страната обвързва благоприятни за себе си правни последици, ако от тях може да се докаже релевантния факт при пълно и пряко доказване и се приеме, че счетоводното им отразяване и заплащане по фактурите, е именно такова косвено доказателство.

Механизмът на ДДС поставя като условие за възникване на правото на данъчен кредит установяване наличието на реална услуга по смисъла на чл. 6, чл.8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС. На датата на възникване на данъчното събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 ЗДДС следва да възникне и задължение за регистрираното лице да начисли данък и съответно свързаното с това право на получателя да ползва данъчен кредит.

Съгласно чл. 160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл. 119, ал.3 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице. Обжалваният административен акт е съобразен с целта на закона. Нарушен е единствено материалния закон, по съображения, които съдът изложи по-горе.

По разностите:

На осн.чл.161, ал.1, изр.1 от ДОПК на жалбоподателят се следват сторените и доказани по делото разноски, които в случая са за заплатена държавна такса от 50лв., депозит за нещо лице в размер на 700лв. съразмерно с уважената част от жалбата или сумата от 307,17лв.

На осн.чл. 161, ал.1, изр.2 от ДОПК на ответната страна се следва юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърления размер на материалния размер на жалбата или сума в размер на 494,24лв. Ответната страна е била представявана от юрисконсулт по делото.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], БУЛСТАТ:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и седалище:гр.С., [улица], ет.2, ап.2, представявано от Управителя -Б. Я. Р., против Ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012 г., издаден от З. Н. М.-Главен инспектор по приходите в ТД на НАП, потвърден с Решение № 463/11.03.2013 г. на Директор дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, в частта по непризнатото право на данъчен кредит: за данъчен период 01.11.2011г.-31.11.2011г. за сумата от 4800лв. и лихва в размер на 367,33лв., за данъчен период 01.01.2011г.-31.01.2011г. за сумата в размер на 2096,49лв. и лихва в размер на 340,35лв., за данъчен период на 01.09.2011г- 31.09.2011г.

сума в размер на 3496,88лв. и лихва от 328,13лв.

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], БУЛСТАТ:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и седалище:гр.С., [улица], ет.2, ап.2, представлявано от Управителя -Б. Я. Р., Ревизионен акт № [ЕГН]/10.09.2012 г., издаден от З. Н. М.-Главен инспектор по приходите в ТД на НАП, потвърден с Решение № 463/11.03.2013 г. на Директор дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, в частта по непризнатото право на данъчен кредит за данъчен период: 01.06.2011г.-31.06.2011г. в размер на 7167,60лв., ведно със законната лихва.

ОСЪЖДА [фирма], БУЛСТАТ:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и седалище:гр.С., [улица], ет.2, ап.2, представлявано от Управителя -Б. Я. Р. на осн.чл.161, ал.1, изр.2 от ДОПК, да заплати на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място], съдебно-деловодни разноски в размер на 494,24лв.

ОСЪЖДА Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП [населено място] на осн.чл. 161, ал.1 изр.1 от ДОПК, да заплати на [фирма], БУЛСТАТ:[ЕИК], с адрес за кореспонденция и седалище:гр.С., [улица], ет.2, ап.2, представлявано от Управителя -Б. Я. Р., сумата от 307,17лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните и СГП, че е изготвено.

СЪДИЯ: